

Gyenes Imre

Profán angyal

Jókedvükben találtuk az angyalokat, pontosabban egyet, de nekünk az is elég.
Ide-oda kószált a helyiségben, ahol hirtelen mi is ott termettünk.
Jópofa kis angyalocska volt.
Szárnyait már összezárta, egész megszokta a lábakon járást.
De én nyomorultul érzem magam. Nem tudott fölvidítani játékos terepjárása.

„Azt mondtad, jöjtek ide! Te vagy az őrzőangyalom, nem törödsz velem!”
„Dehogynem törődöm...” – mosolyog.
„Szóval?”- kérdezem.
„Szóval... megmondom, miért vagy itt... miért lehetsz itt. Látod, amiket itt kerülgettem, szanaszét szórva, megismered ezeket?”
„Persze, ezeket már levetették, nem kell már vinniük?”
„Nem egészen. Mindenfajta itt van. Ami létezik a világon, amit valaha is vittek, illetve most is visznek.”
„Jó, és én is kerülgessem?”
„Nem, te nem teheted meg. De egy megengedett neked: választhatsz, azt viheted, amelyiket akarod.”
A vállam kiegyenesedett. Élénk lettem, és mohón körülnéztem. Mégiscsak mázlim van.
Ez az angyalocska, ki tudja milyen szeszélyből, följánlja nekem, hogy én döntsem el, mit vigyek.
Hát a kis mafla, akkor ugorjunk bele, nehogy kihasználatlanul hagyjuk...
Tam-tam-tam, az ott jó lesz! Vagy ez inkább... Ó, hát ez még könnyebb, na várjunk, van-e még ennél is jobb. Nem is kell annyira sietni, körülnézek.
Angyalocska karba fonta kezét és támaszkodik.
Olé-olé, nézzük csak. Ott látok valamit, elmegyek érte, és azt fogom választani. Régóta letették, kicsit pókhálós is, itt áll ferdén a falnak döntve.
„Kiválasztottad?”
„Még nem.” - pedig már tudom, hogy melyik lesz, csak nem akarom elsietni.
„Jól van, nézz körül.” – és megint mosolyog.
Mosolyogj csak, még körülnézek, hátha találok még.
„Ez jó lesz.”- emelem föl.
„Jó lesz?”
„Igen.”
„Tudod vinni?”
„Persze.”
„Akkor tudd meg, hogy ez volt az, amit eddig is cipeltél.”

Oszlopfürdő

Ültem a medence párájában, nyakig elmerültem, és megértettem, miért alszanak el olykor az emberek a vízben. Mert aludtak néhányan, a medence függőleges fala mellé húzódva, mintha ott védelemben éreznék magukat.
Vagy inkább engedtek egy jóleső érzésnek és hagyták, hogy ez hasson rájuk.
Mint ahogy én is.
Kíváncsi vagyok és érdekelnek az emberek, hát körben úsztam és lassan figyeltem őket. Egy csúnya lányt, aki kifestve igyekezett felszínen tartani magát, szemöldökét ritkára szedte, de ahogy szája elmozdult, elárulta arca egyenletlenségét. Egy fiúba kapaszkodott, akinek csak fejformáját láttam. A lány közelről nézte őt, karjai átfogták, a nyaka fölött, így ő került magasabbra.
Visszahúzódtam. Önkéntelenül mentem a medence széle felé, és én is a falánál álltam már - azt vettem észre - és befelé nézek, mint a többiek.
És ebben a nyugalomban – egy pillanat alatt átláttam, hogy mit fogok holnap tenni.

Lábam nem érte a talajt, hátrafeküdtem, és nyugodtan merengtem a holnapról.

Egy nőt láttam, aki pongyolában ment a medence szélén, a kialakított keskeny, mindenkinek szánt útvonalon. Gyönyörű tartása volt, és feltűzött haja. Mellette éltesebb barátnője, aki semmivel nem vonta magára a figyelmet. Lelassítottak, és a medence bejáró lépcsőjén levették pongyolájukat. A karcsú nő gyönyörű színes fürdőruhát feszített testére. Pont olyat, mely neki való. Aranyszínű, és fekete kontúrok emelték ki a fénylő arany pompáját.

Nem csillogott, de pompázatos volt. Épp, mint a keleti ruházatok.

Belemártották lábukat a vízbe, és óvatosan érinteni kezdte testüket a pont annyira meleg víz, mint a testük melege, és egyre kevesebbet engedett látni belőle. A víz hamar elrejtette az előbb még feltárt formát, mohón nyelte el testüket. Csak a fej maradt fenn.

Közelebb akartam menni - de aztán meggondoltam... Elárasztott az érzés, ami miatt az ilyen fürdőket építették, amiért látogatják az emberek őket.

Mert nem kell mást tenni, mint belemerülni...

Önismeret

J. fölfelezi, hogy jól mutat temetéseken. Sötét ruhát vesz, fekete nyakkendővel, és elkezd temetésekre járni.

Az arca erre rendezkedett be, anélkül, hogy tudta volna.

Itt mutat a legjobban. A társadalomban, az utcán csak csetlik-botlik – temetés, az más. Ott félrebillentett feje, lefelé biggyesztett szája, mely állandósult, kiválóan megfelel a hangulatnak.

Egyre többen veszik ezt észre és elkezdik temetésekre hívni.

Sőt, előbbre tuszkolják, a sír közelébe, jobban mutat ott, mint a közeli rokonok, szenvedőre beállt ábrázatával.

Ő is otthon egyre nagyobb gonddal választja ki fekete öltönyét, elgondolkozva köti meg nyakkendőjét, és végiggondolja a szereplést. Nem is kell nagyon erőlködni, meg a nélkül is. Életében először valami...

A betegsége óta nem érezte magát ilyen jól. Oldalra fésüli a haját, még illatszert is fúj rá - persze csak szolidan.

Naptárjában sorakoznak a fölkérek: új temető, fasori temető... még a frekvenciát parcellák előfizetői is hívják.

Az időpontokkal sem volt gondja. Ritka, hogy üti egymást két fellépés.

Ha mégis, a nagyobb sokaságot választotta. A tiszteletdíjat diszkrétan adták át, kezdetben nem is volt kialakított tarifája, de aztán az emberek ezt is természetesnek vették. Adták kézzel-kézre.

Később halotti torokra is kezdték meghívni. Igaz, itt már nem ültették olyan előkelő helyre. Némely halotti tor ugyanis orgiává fajul, s akkor már nem mutat olyan jól bánatos ábrázata.

A lényeg, hogy visszatárlt önmagához...

Madárlexikon

A madarak kétoldalt hordják a szemüket. Előrefelé ezek szerint nem látnak.

Ezért kapkodja a kis rigó ide-oda a fejét - és nem is azért, mert riadt – hanem, mert nem lát egyben. Váltakoztatnia kell a fejhelyzetét állandóan, hogy meggyőződjön, nincs-e a látóterében valami veszély.

Vagy az is lehet, hogy csak kíváncsi. Mindig tudni szeretné, mi történik körülötte.

És a többi madár is ilyen.

Legalábbis a kicsik.

Mert a golya bizony nem rángatja a fejét. Hosszú csőrét kellene lengetnie ehhez, ez pedig nagyon fáradságos lenne.

Baromi lassúsággal menne csak.

Nem félünk a farkastól

(Kis magyar állathatározó – gyerekeknek)

Gy. J. Borókának

Tudjátok, kétfajta farkas van. Mérgező farkas és Nevetős.

Legtöbbször – igaz – a mérgessel találkozunk, kevesen tudják, hogy van „nevetős” is.

Ezt nemhogy bántani, de óvni kell. Ő is védelemre szorul.

Csak messziről nem lehet mindig megállapítani, hogy melyikkel állunk szemben.
Hogyha elbújva találjuk valami ajtó mögött, és onnan pislog ki, az valószínűleg nevetős.
Olykor a mérges is elbújik, de az alattomosan.
Akkor oda kell állni, nem kiengedni, és szigorúan kell vele beszélni. Különben a fejünkre nő hamar. Nem beszélve arról, hogy karmol.
Ezért legjobb, ha mi karmolunk először, miközben ilyeneket mondunk:
„Idebújtál, te Mérges Farkas, na megállj!”
Közben egy pillanatra sem szabad abbahagynunk a karmolást, mert ellenkező esetben felbátorodik.
A Mérges Farkast onnan is meg lehet ismerni, hogy időnként elviszi a buszunkat, ami ott áll, ahol hagytuk; a nyitott ajtón át fölmegy a lépcsőn és kormányozza.
Mi meg csak azt vesszük észre, hogy lemaradtunk a saját buszunkról.
Ilyenkor nincs más, mint gyalog elmenni az útvonalon, mert rendszerint egy idő után kiszáll belőle, és otthagyja. Megunja talán, nem lehet tudni.
Lehet, hogy elég neki, ha ennyi bosszúságot szerez nekünk.
Az ajtót ő is nyitva hagyja, úgyhogy vissza tudjuk venni a jogos tulajdonunkat.
Milyen jó ilyenkor leülni a hosszú gyaloglás után! És ha olyan helyet választottunk, ahol leér a lábunk, akkor meg különösen.

Balogh István Péter: Malac

A Nevetős Farkasok nagyon félénkek. Biztosítani kell, hogy nem bántjuk őket. Még akkor is alig engednek föl.

Legjobb, ha elvisszük őket a buszunkra. Ilyenkor különösen kellemetlen, ha egy Mérges Farkas közben megtalálta, és elkormányozta.

Ekkor azt kell mondani nekik, hogy várjanak meg itt, és amíg visszaszerezzük a buszunkat, ne mozduljanak. (Legtöbbször sikerül is felvenni őket).

Ugyanis a Nevetős Farkas nem bírja a gyaloglást. Kifárad, különböző kerülő útvonalon lehet csak vele menni, mert fél az emberektől és általában mindentől.

Megfelelő pozitív tapasztalatokra kell szert tenniük, akkor fölengednek és búbajosak lesznek.

Így kell hozzájuk beszélni:

„Szervusz Nevetős Farkas, ne félj tőlem, gyere ki innen az ajtó mögül, elviszünk a buszunkra.”

A Nevetős Farkasok nem tudnak olyan nagyot lépni, amekkora egy buszlépcső távolsága, ezért segíteni kell nekik a fölszállásnál.

Van olyan is, hogy ha megmutatjuk, akkor sikerül nekik, de általában a mancsukat kell megfogni és felrántani. Benn a buszban már nem félnek.

Vigyázni kell, nehogy ott hagyjuk őket. Sokszor vissza kellett már menni Nevetős Farkasért.

A színük más, mint a „mérgesek”-é, kissé tompább, és beleolvad a környezetbe.

Általában türelmesen ülve fogadják ezt. A buszon – mondom – már jól érzik magukat, szeretnek ott lenni.

Hogy mikor vált ketté ez a fajta, nem tudom, de egyre kevesebb van a nevetősből, úgyhogy fennáll a veszély, hogy újra csak egyfajta farkas lesz a világon.

Mert valamikor kétfajta volt, csak az emberek nem hitték el, hogy lehet jóindulatú is a farkas, és elvadították maguktól.

Az a néhány nevetős, ami ma megmaradt, a gyerekeknek köszönheti hogy létrejött, ők nyíltan közeledtek hozzájuk. A farkasokban fölébredt a másik énjük, és nevetősekké váltak. Ők is farkasok, de nem kell mindig vicсорogni, erre jöttek rá.

Az emberek persze ezt nem hiszik el nekik. Ezért még nem tudtak kiteljesedni, félénkek, bizonytalanok a külvilággal szemben.

Ha gyerekekkel találkoznak, megerősödnek és nevetnek. A legjobban velük lehet játszani. Úgyesek, gyorsak, és ki nem fogynak az ötletekből.

Elhatároztam, hogy össze fogok gyűjteni egy buszra valót. A legjobban ha ott is fognak lakni. Biztonságban lesznek, és nem vadulnak vissza.

Csak föl kell adnom egy hirdetést, hogy másik buszt vegyek, mert egy lakóbuszt szeretnék, ez meg az utazó busz.

De jó nagy kell ám!

Németh Klára